

skal nu i den Anledning med den høitærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Ord af den Skrivelse, hvormed Generalskattedirectoratet har indført Bygningsafgiften i de indlemmede Districter. I den staaer der: „Eigesom den Frihed for at svare Bygningsafgift, der ved Forordningen af 1ste October 1802 § 35 var tilstaaet de Haandværkere, der efter Loven maatte nedsette sig paa Landet, nu er ophævet ved Næringslovens § 71, første Membrum, for alle, der efter bemeldte Lovs Strafftræden have nedsat sig paa Landet, saaledes er det en Folge af den nævnte Bestemmelses Oprindelse og Forholdenes Natur, at den Frihed for Afgift, som Næringslovens § 71 2det Membrum endnu hjemler de af bemeldte Haandværkere, der benytte de samme Huse og Værksteder, som før denne Lovs Strafftræden, ikke kan finde Anvendelse paa de tidligere slesvigiske Districter, saa at altsaa de nævnte Haandværkere i disse Districter ubetinget blive Bygningsafgift undergivne“. Naar der nu tydeligt staaer her i denne Skrivelse, at denne fritagelse ikke kan finde nogen Anvendelse paa de slesvigiske Districter, og at de ubetinget blive Bygningsafgiften undergivne, forekommer det mig, at jeg maae være berettiget til at sige, at Generalskattedirectoratet er gaaet frem efter andre Regler i de indlemmede Districter end i det øvrige Kongerige. Naar jeg endvidere har sagt, at disse Regler ikke have nogen Hjemmel i Lovgivningen, da er det vedvarende min Opfattelse. Jeg har ikke kunnet finde Noget, hverken i Incorporationsloven, Skyldsaetningsloven, Loven om Bygningsafgift af 1ste October 1802 eller Næringsloven af 29de December 1857, hvorfra jeg har kunnet slutte, at de indlemmede Districter ikke skulde behandles accurat paa samme Maade som det øvrige Kongerige. I sin Tid er der til Thinget indkommet en heel Deel Adresseer i den Anledning fra mit Valgdistrict, og Thingets ærede Medlemmer ville vistnok have gjort sig bekendt med disse, der ere undertegnede af 417 Beboere af Nørre-Thystrup Herred. Efter de Oplysninger, jeg har søgt at indhente, er Tallet paa de nævnte Haandværkere, som der i mit Valgdistrict har været Tale om at

frittage for Bygningsafgiften — nemlig dem, der endnu boe i de samme Boliger og benytte de samme Værksteder som før den danske Lovgivnings Indførelse i Herredet — ca. 200. Jeg skal nu tillade mig at henstille til den høitærede Finansminister, om han anseer det rigtigt, at disse Haandværkere bestaates efter andre Regler end Haandværkerne i det øvrige Kongerige, idet jeg foreløbigt skal slutte med Forespørgslen Ord: „Anseer den høitærede Finansminister Bestemmelserne i Lov af 29de December 1857, § 71, 2det Punktum, om fritagelse for Bygningsafgift, for ugyldig ligeoverfor Haandværkere i de indlemmede tidligere slesvigiske Districter?“

Finansministeren: Jeg skal svare den ærede Forespørgger, at jeg er fuldstændig enig med ham i hans sidste Bemærkning, om jeg anfaae det for rigtigt, at Beboerne i disse Districter bleve behandlede efter andre Grundsaetninger end dem, der gjælde i Kongeriget. Deri er jeg fuldstændig enig med ham, at de alle bør have lige Ret, men hvad jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem i, er den Fortolkning, han opstillede af Loven af 29de December 1857, § 71. Jeg maa fremdeles hævde, at Generaldirectoratet ikke har handlet anderledes, end det havde ikke blot Hjemmel, men ogsaa Pligt til at handle ifølge denne Lov; thi det gaaer ikke an at bære sig ad, saaledes som det ærede Medlem gjør, at rive den anden Passus af denne Paragraph ud af Sammenhængen med den første, uagtet det er aldeles tydeligt, at den ingen Mening har, medmindre den bliver læst i Sammenhæng med den første Passus af § 71, og deri staaer, at den fritagelse, som de Haandværkere, der efter Loven have havt Ret til at opholde sig paa Landet, ifølge Forordningen af 1ste October 1802 have havt for at betale Bygningsafgift, skulde de fremdeles beholde, saalænge de blive boende paa samme Sted og drive Haandværk. Men nu glemmer det ærede Medlem jo bestandig, at denne Paragraph er en aldeles singular Bestemmelse, der tager Hensyn til de udbillede daværende Forhold, nemlig til de Forhold, der stotte sig paa Christaan den Femtes Lovs 1—13—23, der al-